

ξίζουν δυό ή τρία σύντομα δείγματα της μετάφρασής του, τόσο πετυχημένης μαζικά ζωνητής, (1) που κάνει δύσκολη την έκλογή. Νά ή περίφημη παρομοίωση των φύλλων (Z 146—149)

Ξέρεις τών φύλλων τή γενιά; κτλ.

Τά τελευταία λόγια του Πάτροκλου (H 843—857).

Τότ' είπες, Πάτροκλε άλογά, κτλ.

Και τό κλάμα, τό σπαραχτικό στην άπλότη του, της Έκάθης πένου άπ' τό νεκρό του γιού της (X 430—36):

Τότ' ή Έκάθη άρχίνησε τών γυναικών τό κλάμα κτλ.

Στό τέλος πρέπει νά σημειώσω πώς ο Πάλλης μεταφράζοντας την Ίλιάδα στη γλώσσα του λαού και για τό λοό βρήκε καλό νάφαιρέσει μερικά κομμάτια που φανερά μπήκαν ύστερώτερα κ' έχουν παρά πολύ λίγο διαφέρο για τους άναγνώστες. Όμοια λήστερα κάπως μετακίνησε μερικούς έξαμους, έβγαλ' άλλους, ένωσε δυό σ' ένα μοναχό στίχο. Κι άπ' αυτή την όψη άκόμα παρουσιάζει ιδιαίτερο διαφέρο ή μετάφρασή του, σά μετάφραση που ζητάει νά μ' δώση έναν Όμηρο πιο καθαρό άπό τις σκουριές που του κάλλησαν οι κατάλογοι κ' οι επανάληψες.

Έτσι μονάχα οι ραψωδίες I—XII και XIV μεταφραστήκανε δλακερα έχτός, έννοείται, άπ' τόν κατάλογο τών πλοίων στο II· βγήκε όλο τό XIII ως και ή δεύτερη Θεομαχία στο XXI (383—525) και κάμποσοι στίχοι (XX 158—380, 494—502) της πρώτης. Στο XIV βγήκε τό μέτρομα τών έρωμένων του που κάνει ο ίδιος ο Δίας μπροστά στην Ήρα, και στο XVII ο κατάλογος τών Νηρηίδων (39—49): στην XV ραψωδία άφίνονται οι στίχοι 501—591. Παράλειψες και μετατοπισμαί μικρότερης σημασίας είναι στις ραψωδίες XV XVI, XVIII, XIX, XXII, XXIV· πιο σοβαρά και συχνά στις ραψωδίες XVII και XXIII.

Μακάρι αυτό τό έργο, φτιασμένο και τυπωμένο

1) Σά έργο τόσο μεγάλο είταν άδύνατο νά μ' ξεφύγη κάποια άτέλεια ή άδελφιά· π. χ. στο Γ 417 ή μετάφραση δέν είναι σωστή.—Όσο για την όρθογραφία ο Π. γνωρίζει τις συντηρητικές ιδέες πουχω γράψη και σ' άλλη περίπτωση και θά μ' συχωρήσει που στά μέρη που μνημονεύω έβαλα μερικά υ στη θέση του β του ι ή του φ.

Δέν πρέπει νά σωπίζουμε για τό μικρό, μά πολύ χρήσιμο πιστεύω νεωτερισμό που μπαίνει έδω για πρώτη φορά, τ' άνάποδο έρωτηματικό (!) όπως στα Ισπανικά.

δέρνεται κι άφτός άπό έναν πρωτόφαντο πόθο τόσο που τώρα θυμάται τά περαπονεμένα μάτια της μικρής κορασιάς κι άποθυμεί νά την έχει κοντά του και νά της σφίγγει την ψηλή και λιγνή της μέση. Πλανταγμένος βγαίνει και κυματίζει ένα γαλάζιο μαντήλι· στον άγέρα· ή Ρουμπίνα τό γλέπει μακριάθε, μένει όλόρθη κι άκίνητη και τά μούτρα της φλογίζονται πολύ. Έστερα κινάει κατά τό καλυδόσπιτο, συχνογερωτώντας τό κεφάλι πίσω προς τόν όριον κυνηγόν.

Άφτός άφογκράζεται τό σκούζιμο που κάνουν οι κρούνες στον ούρανό και παραμονέθει την πρόσκαιρη στιγμή νά χτυπήσει και πάλε.

B'.

Ό ήλιος λαμποβολάει και τά σαλιαγκάρια φιλάνουν μακριές κι άκανόνιστες λουρίδες που γυαλίζουν πάνω στο βρεμένο κι άφράτο χώμα.

«Σου έκλεισα τό δρόμο και δέ μπορείς νά μου φύγεις τώρα», λέει ο νέος κυνηγός στην όμορφη Ρουμπίνα κι άφτη τραντάζεται άπό τή μεγάλη χαρά.

«Ό κάμπος είναι άνοιχτός και περνά άπ' όπου θέλω», του άπολογιέται έκείνη με κατεβασμένα τά

σε ξένον τόπο, νά βρη στην πατρίδα τών άρχαίων ήρώων που ύμνολογεί την πιο γιορτάσιμη ύποδοχή! Μακάρι νάποδείξη άκόμα μιá φορά πώς ή δύναμη κ' ή χάρη κ' ή γλύκα της γλώσσας του Όμηρου ξαναζούν μονάχα στη γλώσσα του ελληνικού λαού, ο όποιος θά πρεπε νά νοιώσει την πιο ζωνή εύγνωμοσύνη για αυτόν, που ύστερ' άπ' τά βιβλία της πίστης και της έπιστήμης κοπίασε νά του δώση τό αιώσιο βιβλίο τις ποίησης.

P. E. PAVOLINI

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ

Η ΖΩΗ ΣΤΟ ΚΑΣΤΕΛΛΟΡΙΖΟ

ΤΟ ΝΗΣΑΚΙ ΜΑΣ*)

Γ'.

Με την άνοιξη, που μ'ς φέρνει της νατις τά προυνά χάρδια και του πουνέντη τις άπομνημεριανές δροσιές, άρχινούν τά καρδιά μας νά ζεκινούν για τό ταξίδι. Τά ναυτόπουλά μας έκαμν στο νησάκι τους τά Χριστούγεννα και τά Φώτα, τις άποκρηές και τή Μεγαλοδομάδα, έκουνταν τά τραγούδια της Πατχλιάς και γι' αυτό ευχαριστημένα άφίνουν της πατρίδας τή λεβέντικη ζωή και του σπιτιού τή ζεστασιά για νά περάσουν πελάγη και κόρφους, για νά παλέψουν με τό γεροθυμώδη Βορριά και τόν τρελλό Γαρμπή και νά μαλλώσουν με την άστατην όργή της θάλασσας, που θά τοίς δώση τό ψωμάκι της φαμελιάς τους τό θαυροδεγμένο Κι' άρχίζουν ένα ένα τά μπρίκια κ' οι γολέττες μας, τά μπάρκα και τά τρεχαντηράκια μας νά αλύνουν παλαμάρι ν' άνοίγουν τά κάτασπρα, σά ρτερά κύνου, πχνιά τους και νά μ'ς άφίνουν την «καλήν ύγεια». Σε δέκα-δεκαπέντε μέρες τό λιμναίο μας είν' άδειο και τό νησάκι μας βρίσκεται σε μιá σιγασιά παρξέση, που βασιλεύει όλο τό καλοκαίρι.

Είναι όμορφο και πολύ συγκινητικό νά στέκης κάτω στο κορδόνι του λιμναίου μας, ή στο μυρωμένο περιγάλι του Μαντρακιού και νά θωρξς τά ναυτόπουλά μας, που φεύγοντας άποχαιρετούν γονιούς

*) Κοίταξε φύλλ. 149 σελ. 12.

μάτια. Κι άβάσταχτη πέφτει μες την άγκαλιά του.

Πάνου στο παρδαλό πουκάμισο ξεχωρίζουν τά στρογγυλεμένα βυζιά. Ό νέος κυνηγός χαηδέθει τά μεταξένια μαλλιά και λιγώνεται όταν κοιτάει τά ώραία και σκληραμένα άκόμα έκείνα βυζιά. Τό χέρι του τρεμουλιαστό χώνεται κατου άπό την άρσασάλη και βαστάει την κοπέλλα που λυγίζει τό κορμί της, σά νά θέλει νά πείσει καταγής. Οι άνεμώνες που έχει καρφωμένες στα στήθια τρίβονται άπό τό σφίξιμο και μένουν μονάχα τά κουτσάνια τώρα.

Δέ λένε τίποτα τώρα, μά ή καρδούλα της χωριατοπούλας βαράει πάντα και ή ματιά του νέου κυνηγού της άφιλονιέται μύρια άγνωρίστα πράματα που τή μεθούνε. Την άμαθη!

«Θέλω νά σε ριλήσω», του λέει τελεφατρία δειλά και γεμίζει τό πρόσωπό της με κόκκινες παπαρούνες. «Αύγα μου λίγο τό ψηλό σου κορμί...»

Ό νέος κυνηγός της φράζει τό στόμα με τά δαχτύλια του, μά ή Ρουμπίνα δέν πάθε νά φουσκώνει τά άγλύκαντα άκόμα στήθια της με γάργαρα γέλια.

«Νά σε χάρουμαι, ώραία κοπέλλα!» κουθεντιάζει σιγά σιγά και λιγωμένα, σάν ή μικρή γυναίκα ξεγλυστράει άπό τά χέρια του και φέγγει με άλαφρή

και φίλους. Τά βλέπεις θαυρομένα — μη θαρρξτε πώς δέν κλαίν και τά παλληκάρια μας—νά φιλούν της μάννας τους τό χέρι και με πικρόγλυκο χαμόγελο νά τραβούν για τή ζωνητιά. Κι' άκούς τις εύχες της μάννας, που πνιγμένη στο κλάμα δίνει άπό τά βάρη της καρδιάς στάκριβά παιδιά της, ένθ παρέκει βλέπεις σάν άτίμητα μαργαριτάρια νά κυλούν τά δάκρυα της νύπαντρης κόρης ή της λεύτερης κοπέλλας στα ροδινά μάγουλά τους, που τά άλαφροσκέπασε λές της λύπης τό χνούδι.

Μισώω κι' όλα τά πουλιά κλαίνε τό μισέμο μου κλαίει κ' ή χαϊδεμένη μου τόν άποχωρισμό μου

Ό μισέμος καημός είναι και τό «χε γεια» ναι ζάλη και τό «καλώς όρίσαστε» είνε χαρά μεγάλη.

Τώρα που φεύγω, μάννα μου, έβγα πάνω στο δώμα και πέ με «καταβόδιο σου» με τό γλυκό σου στόμα.

Άκόμα δέν έμίσψα κι' άρχίνησε νά κλαίης και της καημένης θάλασσας παρξόνα νά λής.

Μισώω και σ' άφίνω γεια, χρυσοβαγιά πλεωμένη, κι' αν τό κορμί μου παίρνω τό μά ό ναός μου'δω πομένει.

Αυτά κι' άλλα πολλά τέτοια είναι του «μισέμου» τά χιλιόμορφα διστίχα, που τραγουδούν τά ναυτόπουλά μας στην κουβέρτα του καρδιού τους, που σάν πουλάκι όλόταχο άφίνει ξοπίσω του κνιμάνι τά βουνάκια του νησιού μας και χάνεται μες στού όρίζοντα την άμφοβόλη θαμπάδα. «Ω! τότε! Με τί πόνος θωρεί και θωρεί την ύστερή κορφούλα του νησιού μας που άπωνα λίγο-λίγο βυθίζεται λές μίσ' στην κυμάτων τόν έξοχο θρίαμβο!

Εύτος που θ' άμολάρη τό καρδί και γεμίσουν άπ' άγέρχ τά παννιχ του, οι γυναίκες και τά κορίτσια τών ναυτών και του καπετάνιου θά τρέξουν με τά κερά, τό λιεχνι και τά λαδικά στα χέρια σε κανένα ξωκλήσι, πάνω στην κορυφή κανενός βουνού χτισμένο, για νά καταβώσουν και νά καρφώσουν τό πλεούμενο έμμενο. Έκεί πρώτα-πρώτα θά νάψουν τά καντήλια τών άγιών τουρρημακλησιού και τά κερακια τους. θά θυμιάσουν και θά παρκαλέσουν τή Παναγιά ανά τους καλσταξιδιές και νά τους φέρη πίσω καλόν καταβόδιο». Έστερα θά κύνουν σαντακλειδα (κούνια) σε κανενός [δεντρού κλωνι και θάρχησουν του «μισέμου» τά τραγούδια, που τραγουδούν έχοντας τά μάτια καρφωμένα στο καρδί που σφίξει τά κίματα και παει.

Κι' άκούς τις μελαχροινές και ξανθές, σάν άλλ-

περπατησιά, φιλημένη και ξεκουμπωμένη τώρα πρώτη φορά.

Γ'.

Ό στιά τριζοδολάει άπό τά ξύλα που καίνε και λάμπουνε με τή φλόγα των μες την καλύβα και ο νέος κυνηγός είναι πλαγιασμένος σ' ένα άρκουδοτόμαρο πάνω. Στα πόδια του με την κοιλή στα χώματα ή κόκκινη Φωτιά μισοκλείνει τά μάτια και θέλει νάποκοιμηθεί, ένθ ο γλήγορος Αίδας γλείφει τό χέρι του άφεντικού του. Η άναμπουπούλα ίκείνη, μ' όλα τά χιόνια που είναι σκεπασμένος ο κάμπος, τενέ ναυούζει σε έναρα γλυκά και σφυρίζει ένα παλιό τραγούδι του βουνού.

Ό Ρουμπίνα μπαίνει πασπαλωμένη με χιόνι του πιάνει τό χέρι και του χαμογελάει σά σ' άνερε μαγικό. Άφτός όρθοστέκεται, δοκιμάζει νά βγάλει μιλά, μά ή σωνή του πνιγεται μες τό λαρύγγι άπό την άμέτητη και βαθιά λαχτάρα και μόνο ένα δάκρυ κυλάει στα μαλλιά της κοπελλιάς, καθώς σκύβει και τή φιλάει στο καθαριο της γλέφαρο.

Βουβαίνονται για πολλή ώρα έτσι και οι δύο των. Ό νέος κυνηγός είναι όμορφος και ή μικρή γυναίκα κοκκινίζει όλοένα, μά ο πόθος τώρα της

λες Σειρήνες, νὰ πετοῦν γύρω γλυκές μελωδίες.

Ἐμείς φες καὶ μ' ἄφισες σὰν κλαδεμένο κλήμα
ὡς ἔχει, χαϊδεμένο μου, ἡ θάλασσα τὸ κρίμα.

Ἀκόμα δὲν ἐμίσφες δυὸ μίλια ἀπ' τὸ λειμῶνα
καὶ τρέχουν τὰ ματάκια σου σὰ βρύσες τοῦ χειμῶνα.

Τὴ θάλασσα τὴν ἄρμυρή θὰ τὴν ἀλείψω μέλι,
γιατὶ τὴν ταξιδεύουσι παιδάκια σὰν ἄγγελοι.

Ξενηταμένο μου πουλί, στὰ ξένα μὴν ἀργήσης
κι' ἔν' κάμης ἀρκετὸν καιρὸ μὴ μ' ἀπαλημονήσης.

Ἦ ξενηταίά σου μ' ἄρρωστᾷ καὶ σὰν τὸ χιόνι λυώνω
μὰ σὰν μὲ ποῦν πὼς ἔρχεσαι σὰ ρόδο ξανανιώνω.

Καστελλόριζο

Μ. Γ. ΠΕΤΡΙΑΝΣ

ΑΠΟ ΤΟ «ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΛΗΘΗΣ»

Ἄπ' τὸ περὶ δόλι τ' ἄλικο τοῦ Μᾶν μάζωξα ρόδα
καὶ στᾶφρα νὰ στολιστῇς, ξανθόλευκὴ μου ἀγάπη...

Ὁ ὥω ἄπ' τὸν κῆπο τὸ ξανθὸ μέλλισι μ' ἐπροβόδα
διωγμένο ἀπὸ τὴν ὄργητα τοῦ φύλακα τοῦ Ἀράπη.

Κ' ἦσουν στὴ δύση ὡς ἀνθίζεις, τὸ ἔως, ἡ νέα λαμπάδα
σὰν τ' ἄλλο φῶς βυθίστηκε... κ' ἦσουν τοῦ Μᾶν δεντρί,
ξένο ἀπὸ τὸ φυλλοῦρισμα, γιομάτο πρασινάδα,
τὰ ὀνείρατα ἦσαν γύρω σου σκλίβοι σου καὶ οἱ καιροί.

Καὶ τὸ κορμὶ σου ἀνύψωνες, σὰ νὰν τὸ ὕψωνε χέρι,
πρὸ παραδείσιαν ἀγκαλιά νέας κι' ἀγνῆς ζωῆς,
σὰ νᾶθελες στοὺς οὐρανοὺς νὰ γίνης νέο ἀστέρι,
σὰ νᾶθελες μέσ' στὴν Ἑδέμ πουλί νὰ φτερωθῇς.

ΡΩΜΟΣ ΦΙΑΤΡΑΣ

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τὸ ἕνα, κ' ἕνα φρ. χρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ, πουλιοῦντα
στὰ γραφεῖα μας τὰκόλουθα βιβλία:

Τοῦ **Ψυχάρη** «Ταξίδι» καὶ «Ὀνειρο τοῦ Γιαννίτη».

Τοῦ **Πάλλη** «Ἥλιος καὶ φεγγάρι».

Τοῦ **Φωτιάδου** τὸ «Γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ ἐκπαιδευτικὴ μας ἀναγέννηση».

Τοῦ **Ἐφταλιώτη** «Ἱστορία τῆς Ρωμιοσύνης καὶ «Μαζώχτρα, Βρουκόλακας κλπ.»

Τοῦ **Φιλάντα** Γραμματικὴ τῆς Ρωμείκης γλώσσας (μέρ. Α').

Τοῦ **Δόγγου** «Δάρνης καὶ Χλόη» (χαρτοδεμένο) μεταφρ. Ἦλ. Βουτιερῆδου.

Τοῦ **Σοφοκλῆ** Αἴας. Μετάφρ. Ζήσιμου Σίδερη.

Τοῦ **Χ. Ἀντρεάδου** «Ὁ Μέγ' Ἀλέξανδρος».

Τοῦ **Κ. Παδαγιάννη** «Μοσκίς» (Δηγήματα 50 λεπτὰ).

Ἦ **ΛΙΑΔΑ**, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν κ. Ἀλέξ.

Πάλλη δρ. 2 καὶ φρ. χρ. 2 στὸ ἐξωτερικόν.

ἄγγιξε τὴν καρδιά καὶ λουφάζει μεθησμένη στὴν ἀγκάλη του.

«Τὰ μάγουλά σου εἶναι σφιχτά καὶ ὁ λαιμός σου χιονάτος» γέλασέ μου, καρυδομάγουλη, νὰ φέξουν οἱ μαργαρίτες σου».

Ὁ ἀντίπαλος τοῦ γαργαρόγελου ἀπλώνεται καὶ δυναμώνεται στὸ στενὸ παλιοκαλυβό. Ἦ κόκκινη Φωτιά καὶ ὁ γλῆγορος Αἴβας γιομίζουν τὸν ἀέρα μὲ χαρούμενες φωνές, ἐνῶ ἡ πύρα σκορπάζει τὴ ζέστα καὶ διώχνει τοὺς πάχους καὶ τὰ κακοκαίρια.

«Θέλω νὰ λησμονήσω ὅλα μου τὰ περασμένα καὶ ὅλα τὰ μαλόμενα τῆς κκῆς μητρίδας μου».

Πέρα ἀπὸ τὰ συννεφιασμένα κορφοβούνια εἶναι τὸ χωριὸ τοῦ νέου κυνηγοῦ καὶ ὅταν τὰ χελιδόνια φέβγουν γιὰ τοὺς ἡλιοπλημμυρισμένους τόπους, ἀφτὸς ξεκινάει καὶ ἔρχεται στὸν κάμπο νὰ κυνηγήσει τὰ πουλιά τοῦ χειμῶνα. Τὰ συλλογέται ὅλα ἀφτὰ, μὰ βρίσκει τώρα πῶς καλὴ καὶ πῶς λιμπιστικὴ τὴ μακρυσμένη ἐκείνη φωλιά στὸ πλάγι μιανῆς νέας γυναικας ποὺ τὸν ἀγαπᾷ σὰν τὸν ἥλιο καὶ σφίγγεται πανοῦ του σὰν τὸ χταπόδι.

«Θὰ γενήσουμε ἕνα λιόκαλο παδί!» τῆς λέει πάλαι καὶ ἡ Ρουμπίνα στρώνεται χάμου στὰρκοδοτόμαρο καὶ θέλει νὰ κοιμηθεῖ στὸ πλεθρὸ τοῦ ὠριου κυνηγοῦ.

Ο ΝΟΥΜΑΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα δρ. 10.—Γιὰ τὸ ἔξω-
τερικόν φρ. 10

20 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 20

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κδόσκια τῆς Πλατείας
Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰ-
κονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου (Ὁ-
φθαλμιατρεῖο) Σταθμοῦ ὑπογείου Σιδηρο-
δρόμου (Ὁμόνοια) στὸ καπνοπωλεῖο Μανω-
λακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια),
στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἐστίας» Γ. Κολάρου.

Στὸν Πειραιᾶ: Καπνοπωλεῖο Γ. Σηροῦ.
ὁδ. Βουδουλίνας δρ. 1, σιμὰ στὴν Τροῦμπα
Ἦ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ'
εἶναι ἐνός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΕΧΟΥΜΕ

πὰ Κυβέρνηση καὶ μάλιστα Κυβέρνηση μὲ τὸν κ.
Ράλλη. Ἄ θὰ ζήσῃ ἡ ὄχι, δικὸς τῆς λογαριασμός.
Ἐμεῖς ζωντανὴ τὴ βλέπουμε σήμερα καὶ γιὰ ζων-
τανὴ τὴν κρίνουμε καὶ ἡ γνώμη μας εἶναι πὼς στὴ
σημερινὴ πολιτικὴ, ἡ κάλλιο κοιμητικὴ, ἀναμπα-
πούλα μὲ τέτια Κυβέρνηση πρέπει νὰ βασταχτεῖ λίγο
στὴ ζωὴ γιὰ νὰ βάλλει τὰ πράματα σὲ κάποια τάξη.

Γιὰ τοὺς ἄλλους ἐπουργοὺς δὲν ἔχουμε νὰ ποῖμε
καὶ πολλὰ, ποιεῖ νὰ μὴν ἔχουμε νὰ ποῖμε καὶ τί-
ποτα. Κι ἄπ' αὐτοὺς ποὺ γίνονται γιὰ πρώτη φορὰ
κι ἄπ' αὐτοὺς ποὺ ἔχουν ἐπουργέψει καὶ ἄλλοτε, κα-
νένας δὲ μᾶς ἐνθουσιάζει. Ἦ αὐτοί, ἡ ἄλλοι, τὸ ἴδιο
κάνει. Ὅσο ἡ ρουτίνα ζητάει ἀπὸ τοὺς ἐπουργοὺς
μονάχα κοιμητικὰ προσόντα καὶ ἴλιος ἄλλο, ἀπὸ κάθε
νέο Ὑπουργεῖο δὲν ποιεῖ νὰ ζητάει κανεὶς καὶ νέα
πράματα. Τὰ ἴδια καὶ τὰ συνηθισμένα. Τὴ πρόσωπα

μοναχὰ ἀλλάζουν, ἡ καλύτερα οἱ μάσκες, γιὰτὶ κάτουν
ἀπὸ κάθε μίσκα ἐπουργικὴ βοίσκεται πάντα τὸ ἴδιο
πρόσωπο μὲ τὶς ἴδιες ἰδέες — ἂν ὑπάρχουν καμιά
φορὰ καὶ ἡ ἴδια ἐξὸν ἀπὸ τὶς κοιμητικὰς.

Μὰ γιὰ τὸν κ. Ράλλη διαφέρει τὸ πρόμα, καὶ
μπορεῖ νὰ πεῖ κανεὶς. Βέβαια δὲν εἶναι ὁ Ἡρακλῆς
ποῦ θὰ σαρώσει τοὺς σταύλους τῆς Πολιτείας, οἷτε ὁ
Μεσοίας ποῦ θὰ ὀδηγήσῃ τὸ ἔθνος σὲ καινούρια
πολιτικὴ ζωὴ. Ἐχει ὅμως μερικὰ διαλεχτὰ χαρί-
σματα, ποὺ μᾶς χρειάζονται γιὰ σήμερα ἕνα χάρι-
σμά του, τὸ σπουδαιότερο, εἶναι καὶ τὰ νεῦρα του.
Μὴ θαρροῖτε, χρειάζονται καὶ αὐτὰ καμιά φορὰ.
Γιὰ νὰ φήσουμε τὶς ἄλλες περιστάσεις ποὺ θαματοῦρ-
γησαν τὰ νεῦρα τοῦ κ. Ράλλη, θυμώμαστε μονίχα
τὰ ὀρεστικὰ καὶ. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἂ βρισκό-
τανε ὁ μακαρίτης Ντεληγιάννης στὴν Ἐξουσία θάγ-
κάλιαζε τρυφερὰ τὸ Μιστριώτη καὶ θὰν τὸν ἀνακή-
ρυχνε ἄλλη μιὰ φορὰ γλωσσόφρονος κ' ἐθνικὸ πρό-
μαχο ἂν εἶταν πρωθυπουργὸς ὁ κ. Θεοτόκης θάβαζε
τὰ κλάματα καὶ θάφηνε τὸν Ἀρλεκίνο τῆς φιλοσοφί-
κῆς σχολῆς νὰ ὀργιᾷ τοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας
μὲ τ' ἀρλεκινόπουλά του. Ἐτυχε ὅμως νὰ εἶναι πρω-
θυπουργὸς ὁ κ. Ράλλης καὶ διὰ τὰ πράματα τελειώ-
σανε μιὰ χαρὰ.

Θέλουμε νὰ ποῖμε πὼς ὅσο νὰ ποιεῖται Κυ-
βερνήτης μὲ μυαλὸ, πρέπει νὰ φημιστοῦμαστε ἄνω
πιτυχάνουμε Κυβερνήτης μὲ νεῦρα.

Ο ΝΕΟΣ

Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, ὁ κ. Ἀσημάκης Χρι-
στόπουλος, εἶναι ἀπὸ τοὺς παλιούς μνηστῆρες τοῦ
Ὑπουργείου καὶ ἀπὸ τοὺς παλιότερους ντεληγιαν-
νικούς.

Ὅλο τοῦταξε, λένε, ὁ μακαρίτης Ὑπουργεῖο καὶ
ἔλα τὸν γελοῦσε. Κι ὁ κ. Ἀσημάκης κερσωμένος
σὰ στρεῖδι στὴ θέσῃ του.

Ἐπρεπε λοιπὸν σὲ τὴν ἀφασίωση κοιμητικὴ
νὰ δοθεῖ μιὰ μέρα δικαιοσύνη καὶ νὰ σοῦ ὁ κ. Ἀ-
σημάκης Ὑπουργός.

Ἦ ἀλήθειαι εἶναι πὼς κανένας δὲν παρκαπνέ-
θηκε. Μερικὰ μνηστῆρες εἶπαν πὼς τὸ Ὑπουργεῖο τῆς
Δικαιοσύνης ἔπρεπε νὰ δοθεῖ στὸν κ. Κατράλη ποὺ
εὐτύχησε κάποτε νὰ μελετῇται ἀπὸ σιμὰ καὶ τὶς
φυλακὰς καὶ τὰ ποινικὰ δικαστήρια κ' ἔτσι θάταν
ὁ καταλληλότερος γιὰ τὴν ἀναμόρφωση τῆς Δι-
καιοσύνης.

Δ'.

Ὁ ὥω ἔχει στρώσει χιόνι καὶ ὁ κάμπος μακριὰ
ἀσπροφειγγυόλαει τὰ γιομίζοντα ἐπαψαν νὰ φυσμα-
νοῦνε καὶ τὰ παλιὰ ξυλικά νὰ τρίβουν τὰ κλωνάρια
των. Κάμει μιὰ ξεροπαγιά ποὺ ὅλοι κρυμένοι κά-
του ἀπ' τὰ χοντὰ σκεπάσματα σφίγγουν τὰ χέ-
ρια σταδρωμένα στὰ στήθια των καὶ σηκώνουν πά-
νου τοὺς νόμους των. Καμιά φτωχὴ ἀφίλητη ἀκό-
μα κοπέλλα ποὺ ἀγρυπναεὶ καὶ δουλεύει μπροστὰ
στὴν παραστία θυμᾶται τὸν καιρὸ ποὺ θὰ λυώσουν
τὰ χιόνια καὶ θὰ λουλουδίσουν οἱ ἀλυγαλιές τὸ
μάτι τῆς φλογίζεται ἀπὸ τὸν πόθο τῆς χαρᾶς καὶ
τῆς ζωῆς καὶ τὰ χεῖλια ἀνοίγουνται σ' ἕνα μακάριο
χαμόγελο ἀπὸ τώρα. Ἦ νύχτα ἀνεμίζει τοὺς μεγά-
λους καὶ παράξενους ἥσιους τῆς καὶ τὰ φυλακί-
στυλα λαχταρισμένα ἀλυχοῦνε στὶς ἀβλές. Καὶ ὁ
ἀσκητὴς, πέρα στὸ μικρὸ καὶ τὸ ἔρημο μοναστήρι
ποὺ εἶναι θεμελιωμένο στὸ σταχτερὸ τὸ βράχο πᾶ-
νου, ἔχει ἀναμένο τὸ παλιὸ του λαδοκάντηλο καὶ
διαβάζει ἀκοίμητος τὰ ἅγια βιβλία γιὰ τὴν ἀ-
βριανὴ γιορτὴ οὐδὲ τὸ βουητὸ τοῦ νεροῦ στὴ ρεμα-
τιά ἀκούει τώρα, γιὰτὶ καὶ ἀφτὸ εἶναι παγωμένο μὲ
τὸν ἄγριο χειμῶνα.

Μέσα στὸ στερνὸ σπιτοκάλυβο ἡ γριὰ Μάμνηνα

ξυπνάει ἐξαφνα καὶ σκιαγμένη ἀνακάθεται στὸ
στρωμένο μιτάφι χουχουλίζοντας τὰ στεγνά τῆς
χέρια. Κοιτάει πρὸς τὸ παράθυρο, μὰ ὅλα εἶναι
θεοσκότεινα ὥω καὶ κάτου καμιά κλάρα γυαλίζει
μὲ τὸ χιόνι ποὺ εἶναι κοκκυλωμένη. Τὸ γέρικο καὶ
μαραμένο κορμὶ τῆς τσουτσουρώνεται ἀπὸ τὸ κρύο
σὰ νὰ τὴν κολυμποῦνε μὲ κρουσταλλένιο νερὸ καὶ ἡ
γριὰ μὲ τᾶσπρα μαλλιά χτυπάει τὰ λιγοστὰ παλὰ
τῆς δόντια. Χώνεται πάλαι κάτου ἀπὸ τὴ χοντρή
προκόβα καὶ πασκίζει νὰ ποικαιμηθεῖ ἀπὸ συνήθιο.
Πῶχει ἀπὸ τὰ χρόνια κόμα ποὺ εἴτανε νιὰ, φαντα-
ζεται πανοῦ ἀπ' τὸ κερχλι τῆς μιὰ μεγάλη καὶ φω-
τερὴ λαμπάδα σὰν τὸν ἥλιο φεγγεβολὴ γιὰ νὰ κου-
ράξει τὰ μάτια μ' ἀφτὴν καὶ νὰ τὴν παίρνει ὁ
ὕπνος τὸ γληγορότερο.

Μὰ ἡ φλόγα τῆς νιότης ἐπέλασε τώρα καὶ κρυώ-
νει τρομερὰ τυλίγεται στὸ στρώμα τῆς κουβάρη, ὅσο
μπορεῖ πιότερο, γιὰ νὰ ζεσταθεῖ καὶ ἀρχίζει νὰ φυ-
σάει τὴν ἀνάσα τῆς πυκνὰ μὰ πάλαι σύγκρουο φρεχτὸ
τὴν πιάνει καὶ βγάζει μιὰ τρέμουλη καὶ ἀδύνατη
φωνή.

«Ἐεπάγιασα, Ρουμπίνα... Σήκου, μωρή, νὰ
μοῦ ρίξεις καὶ τὴν ἄλλη τὴν τρύπια προκόβα μας
πάνου... Χά, ἡ καημένη μου! Κερφιά κόβω ἀπόψε».
Περιμένει, μὰ οὔτε μιλιὰ δὲν τῆς ἀποκρίνεται καὶ